

**19 FEBRUARIE
PARACLISUL
SF. CUVIOASE-MUCENITE
FILOTEEA DE LA ATENA**

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΦΙΛΟΘΕΗΣ

ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ

Ποιηθείς ὑπὸ Φιλοθέης μοναχῆς
καὶ ἐγκριθείς ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἦχος Ἱερέως· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἦχος Ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ψαλμὸς ρμβ' (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν
τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου· καὶ μὴ
εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται
ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου,
ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς
νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐτα-
ράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν
πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διε-

πέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου· μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθῆσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρωῖ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα· γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου· ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, ὅτι πρὸς σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου· τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με· ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Ἄξιον ἄξιον· Ἦχος δ'.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Στίχ. γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Τροπάριον· Ἦχος δ'. (Ὁ ὑψωθείς...).

Τῷ μαρτυρίῳ σου ὅσια στεφθεῖσα,
αἱμάτων ρεῖθροις σου σεπτὴ φοινηθεῖσα,
τῷ Βασιλεῖ παρίστασαι ὡς ἄμωμος ἀμνάς,
καὶ κατατρυφῶσα νῦν οὐρανίων θαλάμων,
ἐφελκύνεις ἅπαντας, εἰς ὁμοίους σου ἄθλους,
καὶ μεσιτεύεις νῦν ὑπὲρ ἡμῶν
τῶν ἐκτελούντων τὴν πάντιμον μνήμην σου.

Δόξα. Τὸ αὐτό, ἢ τοῦ ναοῦ.

Καὶ νῦν...

Οὐ σιωπήσομεν ποτέ, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου, λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ψαλμὸς ν' (50).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου· ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου, καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα· ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνέληφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Απόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ

Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Καὶ ἀρχόμεθα τοῦ παρακλητικοῦ κανόνος λέγοντες πρὸ ἐκάστου τροπαρίου τὸν στίχον·

Ὅσια τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. (Ῥγρὰν διοδεύσας...).

Δεῦτε ἱκετεύσωμεν οἱ πιστοί,
Φιλοθέην ὄσιαν,
τὴν προστάτιν τῶν Ἀθηνῶν,
εἰρήνευσον μῆτερ τὴν ζωὴν ἡμῶν,
ταῖς πρὸς Θεὸν θερμαῖς ἱκεσίαις σου.

Παθῶν ὀλεθρίων τοῦ δυσμενοῦς,
ἀπάλλαξον, Μῆτερ,
τοὺς σοὺς δούλους τοὺς ταπεινοὺς,
καὶ ρῶσιν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων,
ταῖς σαῖς πρεσβείαις τοῖς πᾶσι δώρησαι.

Γενναίω φρονήματι, ᾧ σεμνή,
ἐδίξαξας πάντας,
τῶν τοῦ βίου καταφρονεῖν,
καὶ τὰς ἐξοφωμένας διανοίας,
ταῖς ἀρεταῖς σου καταύγασον, δέομαι.

Δέσποινα, τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν
τὴν ἐσκοτισμένην
τῷ φωτί σου καταπλουτεῖς·
ἐκ παντὸς κινδύνου ρῦσαι πάντας,
τῆς Φιλοθέης ταῖς θείαις δεήσεσι.

Ῥδὴ γ' . (Οὐρανίας ἀψίδος...).

Ὡς καλὸν καὶ φιλόθεον,
 ὄσιακὸν σέμνωμα,
 καὶ μοναζουσῶν ὑπερτέρα,
 καὶ ἐνδιαίτημα,
 πρὸς τὰ σκηνώματα
 τῶν οὐρανῶν μετετέθης,
 εἰς ζωὴν τὴν ἄληκτον,
 καὶ πανευφρόσυνον.

Μοναστῶν ἐγκαλλώπισμα
 καὶ κλέος πανάριστον
 δόξα Ἐκκλησίας ὑπάρχεις,
 ἀγγέλων σύσκηνος,
 σὺ γὰρ ἐλάμπρυνας
 τῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν,
 τῷ μαρτυρικῷ σου
 στέφει, ἀξιόγαστε.

Ἄνεδείχθης τοῦ Πνεύματος
 περικαλλῆς σκῆνωμα·
 σὲ κατοικητήριον ἔσχε,
 ἡ Παναγία Τριάς·
 διὸ καὶ ἤθλησας,
 καὶ τῶν τερπνῶν ἠξιώθης,
 νῦν ἀγαλλομένη
 εἰς τὰ οὐράνια.

Τοὺς ἐν θλίψεσιν ὄντας
 διάσωσον, Δέσποινα,
 καὶ τοὺς πειρασμοῖς κλονουμένους
 πάντα ἀπάλλαξον,
 ταῖς ἰκεσίαις σου

καὶ μεσιτείαις, Παρθένε,
ὡς ἀγνή ὑπάρχουσα
Θεομακάριστε.

Διάσωσον ὀσιομάρτυς,
σοὺς δούλους, καὶ περιφρούρει,
ἀπὸ λύπης καὶ συμφορῶν
εἰς σὲ καταφεύγομεν,
ὡς ἔχουσαν ἐκτενῆ παρησΐαν.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ,
πανύμνητε Θεοτόκε,
ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν
τοῦ σώματος κάκωσιν
καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Ὁ Ἱερεὺς: Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου,
δεόμεθά σου ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ὁ χορὸς εἰς ἐκάστην δέησιν: Κύριε ἐλέησον (τρὶς).

Ὁ Ἱερεὺς: Ἐπι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (...) καὶ
πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἐπι δεόμεθα ὑπὲρ ἐλέους, ζωῆς, εἰρήνης, ὑγείας, σωτηρίας, ἐπι-
σκέψεως, συγχωρήσεως καὶ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν δούλων
τοῦ Θεοῦ πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τῶν
κατοικούντων καὶ παρεπιδημούντων ἐν τῇ πόλει (ἢ χώρᾳ ἢ νήσῳ)
ταύτῃ, τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιτρόπων, συνδρομητῶν, ἀφιερωτῶν, ἀνα-
καινιστῶν καὶ εὐλαβῶν προσκυνητῶν τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ταύτης.

Ἐπι δεόμεθα καὶ ὑπὲρ τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ (μνημονεύει τὰ
ὀνόματα ὑπὲρ ὧν ἡ παράκλησις τελεῖται), ὑγείας, βοηθείας, καὶ
σωτηρίας ὑπὲρ αὐτῶν εἴπωμεν.

Ἐκφώνησις.

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Χορός· Ἀμήν.

Κάθισμα. Ἦχος β'. (Πρεσβεία...).

Πεινόντων τροφὸς
ἐδείχθης πανόλβιε·
τὸν πλοῦτον, σοφὴ,
ἐσκόρπισας, ἔδωκας,
ἀσκητικῶς βιώσασα·
Φιλοθέη ἔνδοξε, πλούτισον
καὶ ἐκ πενίας λύτρωσαι ἡμᾶς,
καὶ σῶσον, ταχέως μεσιτεύουσα.

Ὠδὴ δ'. (Εἰσακήκοα Κύριε...).

Θοφανῶν πάντων γέγονας
μήτηρ καὶ τροφὸς καὶ καταφύγιον,
καὶ πρὸς ὄρμον καθωδήγησας,
τοὺς εἰς σὲ προστρέχοντας, πανεύφημε.

Θεραπεία νοσοῦντων
ἐδείχθης καὶ λιμὴν πάντων εὐδίας,
καὶ τυράννους σὺ κατήσχυνας,
ἀνδρικῶ νευρουμένη φρονήματι.

Ἐξ ἐχθρῶν τῶν μισούντων
τὴν σὴν πόλιν φύλαττε ἀπαράτρωτον,
καὶ ἀνάδειξον πανίσχυρον,
Φιλοθέη μάρτυς τρισμακάριε.

Ἐ λιμένα καὶ τεῖχος,
καὶ καταφυγὴν ἀρραγῆ κεκτήμεθα,

62 ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΑ ΦΙΛΟΘΕΗΝ

τάς ψυχὰς ἡμῶν εἰρήνευσον,
καὶ παθῶν δεινῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξον.

Ῥδὴ ε' . (Φώτισον ἡμᾶς...).

Φώτισον ἡμῶν
τάς καρδίας καὶ ἐνίσχυσον,
τὴν σὴν βοήθειαν διδοῦσα σεμνή,
χαριτόβρυτε, πηγὴ πανευφρόσυνε.

Λάμπρυνον τὸν νοῦν
μοναστῶν σου καὶ ἐγκαίνισον,
τῇ πρὸς Θεὸν θερμῇ μεσιτεῖᾳ σου,
σὺ γὰρ ὑπάρχεις συμπαθῆς καὶ εὐίλατος.

Θδήγησον, ἀγνή,
εἰς λιμένα εὐσπλαγχνίας σου
τάς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ περιφρούρησον,
καὶ τὴν ὑγίαν τοῖς νοσοῦσι δώρησαι.

Ῥδὴ στ' . (Τὴν δέησιν ἐκχεῶ...).

Τῶν κάτω κατεφρόνησας καὶ ὑψώσας
εὐατὴν περῶσασα πρὸς ἄνω,
καὶ τῶν πληγῶν ἀφελούσα τὸ κέντρον,
τὰ λυπηρὰ εἰς δόξαν μετήλλαξας,
καὶ ἄδεις νῦν ἐν οὐρανοῖς,
τὸν ποθούμενον πάντοτε βλέπουσα.

Αντίληψις τῶν ἐν λύπαις πάνσεμνε,
καὶ ἀδικουμένων ὄφθης προστάτις,
τῶν πρὸς τὴν σὴν προστρεχόντων πρεσβείαν,
ἄρρομένων γλυκεῖάν σου μέθεξιν,
καὶ πάντων τῶν ἐν συμφοραῖς,
συμπαθῆς καὶ βεβαία ὀχύρωσις.

Φρουρόν σε, καὶ θερμόν προπύργιον,
τῶν Ἀθηναίων εὗρε σε ἡ πόλις·
τοῖς σοῖς λειψάνοις προστρέχει τοῖς θείοις,
καὶ δαψιλῶς λαμβάνει τὰς χάριτας,
διάσωσον ἐκ τῶν δεινῶν
Φιλοθέη μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Λιμένα σε, Παναγία, ἔχομεν,
καὶ μεσίτριαν καὶ σκέπην, καὶ τεῖχος·
τῶν ἐναντίων ἐνέδρας συνθλάζεις,
καὶ τὰς καρδίας κουφίζεις, Πανάχραντε,
καὶ διασώζεις ἅπαντας δεινῶν,
Φιλοθέης ταῖς θείαις δεήσεσι.

Ἀπάλλαξον, ἀπὸ θλίψεων,
τοὺς ἰκέτας σου, Φιλοθέη·
καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν
πρὸς Χριστὸν τὸν Φιλάνθρωπον,
ὡς ἔχουσα πρὸς Θεὸν παρρησίαν.

Ἀχραντε ἢ διὰ λόγου
τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως
ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν
τεκοῦσα δυσώπησον,
ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς δεδήλωται (σελ. .60).

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

ᾠχος β'.

Ἀγάπης πηγὴ ἐδείχθης ἀκένωτος,
Φιλοθέη σεμνή, αἰχμαλώτων ἢ λύτρωσις,
ἰκετεύουσα μὴ παύση ὑπὲρ σῶν ἰκετῶν,

64 ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΑ ΦΙΛΟΘΕΗΝ

ἀλλὰ ἴθυνον ὡς ἀγαθή,
καὶ πρὸς λιμένα γαληνόν,
τοὺς εὐλαβῶς προσκυνοῦντάς σε.
Λύτρωσαι τῶν κινδύνων,
καὶ σῶσον ἐκ τῶν μισούντων,
ἢ τῶν μαρτύρων καλλονή,
καὶ τῶν ἀγγέλων ὁμόσκηγε.

Προκείμενον.

Υπομένω ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι,
καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.

Στίχ. Ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατηύθυνε τὰ
διαβήματά μου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κατὰ Ματθαῖον (ι' 16-20).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς
ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων. Γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ
ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων,
παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς
αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς
ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν.
Ὅταν δὲ παραδιδῶσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσετε·
δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσετε· οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε
οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν.

Δόξα...

Ταῖς τῆς ἀθληφόρου...

Καὶ νῦν...

Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Εἰσέτην ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β' . (Ὅλην ἀποθέμενοι...).

Ὅλη ἀπαστράψασα,
 τῇ τῆς ψυχῆς φωταυγείᾳ,
 Φιλοθέη πάντιμε,
 σκεῦος ὠραιότατον, καὶ μυρίπνοον,
 ὄρος γὰρ κατάσκιον
 ἐξυμνεῖν οὐ δύναμαι
 τὰ πολλά σου κατορθώματα,
 καὶ οὓς ὑπέμεινας ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως,
 πόνους τῆς ἀσκήσεως
 καὶ τοῦ μαρτυρίου τὴν ἄθλησιν.
 μήτηρ σὺ παρθένων,
 τροφὸς τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν χηρῶν,
 ἐν τῷ χειμῶνι ἐξήνησας,
 ἄνθος εὐωδέστατον.

Ὁ ἱερεὺς·

Ἐῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου·
 ἐπίσκεψαι τὸν κόσμον σου ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς· ὕψωσον κέρας
 χριστιανῶν ὀρθοδόξων, καὶ κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς τὰ ἐλέη σου τὰ
 πλούσια· πρεσβείαις τῆς παναχράντου δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
 καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυ-
 ροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων, ἐπουρανίων δυνάμεων ἀσωμάτων,
 ἱκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου προφήτου, προδρόμου, καὶ βαπτιστοῦ
 Ἰωάννου· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ πανευφήμων ἀποστόλων· τῶν ἐν
 ἁγίοις πατέρων ἡμῶν, μεγάλων ἱεραρχῶν καὶ οἰκουμενικῶν διδα-
 σκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ
 Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Ἰωάννου
 τοῦ Ἐλεήμονος, πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας· Νικολάου ἐπισκόπου
 Μύρων τῆς Λυκίας καὶ Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριμυθοῦντος, τῶν

θαυματουργῶν· τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγαλομαρτύρων Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος καὶ Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου, τῶν ἱερομαρτύρων Χαραλάμπους καὶ Ἐλευθερίου· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων μαρτύρων· τῶν ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν· (τοῦ ἁγίου τοῦ Ναοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν ἐμνημονεύθη ἐν τοῖς ἄνω)· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· (τοῦ ἁγίου τῆς ἡμέρας, ἐὰν ἐορτάζηται) τῆς ἁγίας καὶ ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας καὶ πάντων σου τῶν ἁγίων. Ἴκετεύομέν σε, μόνη πολυέλεε Κύριε· ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν δεομένων σου, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ ἱερεὺς· Ἐλέει καὶ οἰκτιροῖς...

Καὶ ἀποπληροῦμεν τὰς λοιπὰς ψδὰς τοῦ κανόνος.

Ψδὴ ζ'. (Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν...).

Τὴν λαμπράν σου πορείαν
ἐν τῷ βίῳ τούτῳ
ἐγκωμιάζομεν,
ἐν μέσαις ταῖς Ἀθήναις,
ἐβλάστησας ὡς ῥόδον,
καὶ τὸ Ἄστν ἐκόσμησας,
ταῖς ἠδυπνόοις ὄσμαῖς,
τῶν σεπτῶν σου λειψάνων.

Τὴν πηγὴν τοῦ ἐλέους,
διὰ πρεσβειῶν σου,
τοῖς πᾶσι ἄνοιξον·
κρουνοὺς χαρίτων βρύεις,
καὶ νόσους θεραπεύεις,
καὶ ἐχθρῶν λύεις τὰς φάλαγγας,
ἵνα τιμῶμεν ἀεὶ
τὰ θεῖα λείψανά σου.

Θησαυρὸς εὐσεβείας,
καὶ πηγὴ εὐσπλαγχνίας,
ᾧφθης τοῖς πάσχουσι,
καὶ τοῖς διωκομένοις,
προπύργιον καὶ σκέπη,
ἀντιλήπτωρ καὶ πρόμαχος,
ὦ Φιλοθέη σοφὴ,
μαρτύρων ὠραιότης.

Ἡ μεσίτρια πάντων
τῶν δεινῶς πεπτωκότων,
σὺ μήτηρ γέγονας,
καὶ τῶν πολεμουμένων
ἀσπίς καὶ προστασία,
Παρθένε καὶ λύτρωσις,
ἡ καταυγάζουσα ἀεὶ
πιστῶν τὰς διανοίας.

ᾠδὴ η΄. (Τοὺς βοηθείας...).

Τῆς ἀμαθείας τὰ ἐρέβη
διαλύεις,
φῶς Χριστοῦ διαχέουσα πᾶσι,
καὶ καταφαιδρύνεις
ἡμῶν τὰς διανοίας.

Τῶν κακοδόξων τὰς ἐνέδρας
ἀφανίζεις,
καὶ πλοκάς κακοβούλους συντρίβεις·
ὄθεν σὲ γεγαίρει
Ἀθηναίων ἡ πόλις.

Ὁμολογίαν τὴν σεμνὴν
τοῦ Χριστοῦ σου

ἀνδρικῶ τῷ φρονήματι δίδως,
καὶ καταπαλαίεις
ἀλλοπίστων τὰ θράση.

Τῆς τοῦ Υἱοῦ σου θερμοῦργοῦ
προστασίας,
τοὺς πιστῶς προστρέχοντας Παρθένε,
καὶ ἐπιζητοῦντας,
ἀξίωσον ἐν τάχει.

ᾠδὴ θ'. (Ροὴν μου τῶν δακρῶν...).

Κρουνοὺς μου τῶν δακρῶν
βλέψον Φιλοθέη
καὶ σπεῦσον, καὶ βοηθὸς
γενοῦ μοι σοῦ δέομαι,
τῶν λυπηρῶν τὰς αἰτίας
κατασυντρίβουσα.

Καρδίαν μου καὶ χεῖλη
κάθαρον, θερμαῖς σου
πρεσβείαις, καὶ τῆς ψυχῆς
τὸν ζόφον διάλυσον,
ἐν παρρησίᾳ πολλῇ, ἣν
ἔχεις πρὸς Κύριον.

Ἐν ὥρᾳ τοῦ κινδύνου,
τοῦ ὄφους κακίστας
λύσον, σεμνή, φοβεράς
καὶ δεινὰς ἀπειλάς,
καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν μακρὰν,
πάντας ἀπέλασον.

Τοὺς πόνους καὶ τὰς θλίψεις
ἐξάλωσον ἐν τάχει,

καὶ τῶν ψυχῶν τὴν εἰρήνην,
 Παρθένε ἀγνή,
 τῆς Φιλοθέης πρεσβείαις,
 τοῖς πᾶσι δώρησαι.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ.

Χαίροις Ἀθηναίων ὁ θησαυρός,
 Φιλοθέη μάρτυς,
 τῶν ὀσίων ἢ καλλονή,
 καύχημα Ἑλλάδος,
 καὶ ὀρθοδόξων κλέος,
 μετὰ σπουδῆς ἀξίως,
 πάντες ὑμνοῦμέν σε.

Ἄηδὼν γλυκύτατε καὶ σεμνή,
 μετὰ παρρησίας
 ἢ κηρύξασα τὸν Χριστόν,
 καὶ ἀξιοθεῖσα
 μαρτυρικοῦ στεφάνου,
 καὶ δόξης αἰωνίου,
 σὲ νῦν γεραίρομεν.

Ἐλαμψας τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν,
 καταφλεγόμενη
 ὑπὸ θεοῦ ὄντως πυρός·
 τοῦ Πνεύματος σκεῦος
 ἐδείχθης, Φιλοθέη,
 καὶ τὰς καρδίας πάντων
 ἡμῶν ἐστήριξας.

Ἄλάβαστρον μύρου ὀσιακοῦ,
 ἐκχέεις πλουσίως,
 εὐωδίαν τε εἰς ψυχάς,

τῶν μετ' εὐλαβείας
καὶ πόθου προσιόντων
τοῖς θείοις σου λειψάνοις,
ὦ παναοίδιμε.

Στενταγμούς καὶ δάκρυα καὶ δεινά,
τῶν τῆς ἁμαρτίας
ἀποδίωξον ἀφ' ἡμῶν,
καὶ σκέπε τῇ στοργῇ σου
τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν,
τὸν Κτίστην δυσωποῦσα
θείαις πρεσβείαις σου.

Ἔτερα Μεγαλυνάρια ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Σερβίων καὶ Κοζάνης κυροῦ Διονυσίου, ἵνα ψάλλωνται ἐν τῷ Ἱερῷ
Ναῷ τῆς Ἁγίας Φιλοθέης τοῦ ὁμωνύμου προαστίου τῶν Ἀθηνῶν
κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς ἁγίας.

Δεῦτε εὐφρανθῶμεν πνευματικῶς
ἐν ψάλμοις καὶ ὕμνοις μελωδοῦντες χαρμονικῶς
μνήμην τῆς ἁγίας τελοῦντες Φιλοθέης
καὶ τὸν Χριστὸν ἐν πᾶσι πιστῶς δοξάζοντες.

Τῷ σεπτῷ καὶ θείῳ τούτῳ ναῷ
ἐν τῷ φερωνύμῳ προαστίῳ τῶν Ἀθηνῶν,
πίστει συνελθόντες, γεραίρομεν τὴν μνήμην
Φιλοθέης Χριστοῦ τῆς ὀσιομάρτυρος.

Χαίροις, Φιλοθέη, τῶν Ἀθηνῶν
γέννημα καὶ θρέμμα καὶ προστάτις πάντων ἡμῶν
τῶν ἐν ἀληθείᾳ τιμώντων σε, Ὅσια
καὶ ἐπικαλουμένων τὴν σὴν ἀντίληψιν.

Ἰαίροις, Φιλοθέη, ἐν γυναιξίν
ἡ πεπαιγμένη, τοῖς τιμώντας μνήμην τὴν σὴν

φύλαττε καὶ σκέπε ἀπὸ παντὸς κινδύνου,
εὐχαῖς καὶ ἰκεσίαις σου πρὸς τὸν Κύριον.

Ἰκευτεύομέν σε μετὰ θερμῆς
καρδίας, Ὅσια, καὶ φρονήσεως ἀγαθῆς,
δέξαι τὴν παράκλησιν τῶν πρὸς σέ βοώντων
καὶ ταύτην τῷ Σωτῆρι Χριστῷ προσάγαγε.

Τὴν ὀσιομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ
θείαν Φιλοθέην ἰκετεύσωμεν οἱ πιστοί,
ἥς ταῖς ἰκεσίαις ἵνα παντὸς ῥυσθῶμεν
κινδύνου ἐν τῷ βίῳ καὶ πάσης θλίψεως.

Ὅντως θαυμαστός ὁ Θεὸς ἡμῶν
διὰ τῶν ἁγίων ἡμᾶς πάντας εὐεργετῶν
καὶ τὴν Φιλοθέην προστάτιν ἀναδείξας
ἡμῶν, ἦν καὶ τιμῶντες, τοῦτον δοξάζομεν.

Εἶτα· Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν.

Ὁ ἱερεὺς· Ὅτι σοῦ ἐστίν...

Μεθ' ὃ μνημονεύει πάλιν τῶν πιστῶν, ὑπὲρ ὧν ἡ παράκλησις
γίνεται καὶ ποιεῖ τὴν Ἀπόλυσιν.

Μετ' αὐτὴν δέ, ἐν ὧσιν οἱ πιστοὶ προσκυνοῦσιν τὰ ἱερὰ λείψανα
τῆς Ἀγίας, ψάλλονται τὰ παρόντα τροπάρια.

Προσόμοια.

Ἦχος β'. (Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου...).

Ὅσπερ ἡ καλλίστη χελιδὼν,
ἐν τυραννικῷ σκότει ἐφάνης,
προαναγγέλλουσα
ἕαρ τὸ γλυκύτατον,

72 ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΑ ΦΙΛΟΘΕΗΝ

διὰ τὸ γένος ἡμῶν,
καὶ κηρύττουσα πίστιν,
ἀγάπην, θυσίαν,
ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ,
ἔθηκας τὸ σῶμά σου σφάγιον ἁμωμον,
οὕτω δὲ τὸ φυτὸν εὐσεβείας,
ἐν πολυδύνῳ πατρίδι,
ἀρδευθὲν τῷ αἵματί σου ἠΰξησεν.

Ὡσπερ ὁ ἀστήρ ἀνγερινός
σκότη τὰ πυκνά ἐξαλείφει,
καὶ διαχέει τὸ φῶς,
οὕτω σὺ διέλαμψας,
καταφατίζουσα
σκοτεινὰς διανοίας
τῶν χειμαζομένων ἐκ δολερᾶς ἀπειλῆς·
μῆτερ Φιλοθέη ὀσία,
ρῦσαι καὶ ἡμᾶς τῶν κινδύνων,
τῇ θερμῇ πρὸς Κύριον πρεσβείᾳ σου.

Ὁ ἱερεὺς·

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ
Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς· ἀμήν.